

NATTANKARE

**Kristina
Ohlsson**

NATTANKARE

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivning

Askungar 2009
Tusenskönor 2010
Änglavakter 2011
Paradisoffer 2012
Dauidsstjärnor 2013
Den bekymrade byråkraten 2014
Lotus blues 2014
Mios blues 2015
Sjuka själar 2016
Syndafloder 2017
Henrys hemlighet 2019
Skriuboken 2019

Strindbergdeckarna

Stormvakt 2020
Isbrytare, 2021
Skuggläge, 2022
Frälsarkransen, 2024

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@forum.se

Copyright © Kristina Ohlsson 2025
Omslag: Maria Sundberg/Art by Sundberg
Omslagsfoton: Roine Magnusson/Johnér, Adobe Stock
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook EU, 2025
ISBN 978-91-37-16144-0

Våren hade kommit tidigt. Om det var alla på Hovenäset överens. Med ihållande sol och värme redan i slutet av mars, växte ett löfte om ett definitivt slut på vintern fram. Vardagen blev lättare att leva, och livet lättare att fylla med innehåll. Vecka lades till vecka. Blommor skulle planteras, båtar putsas och sjösättas, hus målas och semestrar planeras. I Kungshamn öppnade Hamnbageriet sin uteservering, och på Smögenbryggan började restaurangerna hålla helgöppet.

Och på Hovenäset rustade man för bröllop.

Få var bjudna, men alla var glada.

Det bådade gott för framtiden att en yngre familj etablerat sig i det lilla samhället. En gång hade där funnits mataffärer, ett bageri, en skola, en brandstation och även en fabrik som gav jobb, men av detta fanns ingenting kvar idag.

Beständigt var däremot det lugn som präglade platsen, och där fanns också en unik sorts tystnad som inte lät sig upplevas på så många andra ställen. Och så var det den undersköna naturen som ingen någonsin tröttnade på. Årstiden spelade ingen roll – Hovenäset levererade njutning för ögat oavsett om det var höst eller vår, vinter eller sommar.

Det var mycket som fascinerade med den stundande bröllopfesten. Ingen hade egentligen väntat sig att August Strindberg, den blivande brudgummen, skulle bli kvar på näset. Det verkade så osannolikt att en plats där det inte ens fanns en matbutik skulle kunna roa en man som levt hela sitt liv i Stockholm. Men nu hade

det snart gått tre år sedan han flyttade från öst till väst, och i princip ingen förväntade sig att han skulle dra vidare. Han verkade harmonisk i sitt hem på Kärleksvägen. Och han verkade innerligt kär i sin Maria.

Brudparet själva tog intresset för deras bröllop med ro. Ett äktenskap var något privat, tyckte de, även om de fnissade åt alla frågor som haglade över dem. Var skulle vigseln äga rum? Vad skulle bruden ha på sig? Och varför gifte de sig så många månader efter sin förlovning? Många tyckte sig minnas att de pratat om en vintervigsel.

Just frågan om varför bröllopet skjutits upp, gjorde alltid August och Maria sorgsna. De hade tagit sig igenom månader av oro och ängslan, men detta var en ännu mer privat historia än den om deras bröllop. Tysta sneglade de på varandra som för att försäkra sig om att allt var i sin ordning nu, att ingenting ytterligare skulle sinka deras planer.

Å andra sidan: De hade verkligen inte bråttom. De hade ju redan gjort det största tillsammans – skapat dottern Sofia. Allt annat kunde vänta. Aldrig hade August varit så lycklig som under åren på Hovenäset. Och aldrig lika trygg. Åtminstone var det så det förhöll sig tills det långsamt gick upp för honom att det fanns en familjehemlighet som han aldrig fått ta del av. En hemlighet som han inte ens kunde ana konturerna av, men som vägrade att försvinna ur hans medvetande.

Samtidigt, på en helt annan plats, hade någons värld gått i bitar. En man axlade rollen som jägare, och precis som August sökte han en sanning som undanhållits honom i flera år.

Marken skakade när han närmade sig Bohuslän.

Och när skalvet till sist nådde August och Maria, skulle de vända sig till varandra och undra:

Vad är det som händer?

I 4 MAJ

”Äntligen”

Det gick inte att vänta längre.
Det fanns bara ett sätt att äga en historia och det var att vara först med den. Det hade Bella fattat redan när hon var barn. Och ingen historia hade varit viktigare att äga än just denna.

Hon rörde sig med lätta steg mot ytterdörren, smidig som en rutinerad inbrottstjuv. Mamma hade sovit när Bella slank in i huset några minuter tidigare, och det gjorde hon fortfarande. Den ena snarkningen efter den andra ekade från hennes sovrum. Det gjorde Bella lugn. Mamma behövde inte veta varför hon kom hem mitt i natten och hämtade något hon gömt längst in i garderoben. Något hon alltid vetat att hon inte kunde göra sig av med och som hon nu till sist fått användning för.

Hon höll andan när hon stängde och låste dörren bakom sig.
Fjärilarna fladdrade oavbrutet i magen.

Det måste inte sluta på något dåligt sätt, påminde hon sig om. Det kunde vara så att fler än hon var trötta på oron.

Det var vad hon önskade, men en stum känsla i bröstkorgen sa någonting annat. Den till och med varnade henne. Hon fick inte ta för givet att de skulle kunna bli överens. Hon måste noga tänka igenom sin strategi, förbereda sig för det värsta men hoppas på det bästa. Det var så farfar hade sagt att man skulle göra i svåra situationer, och det hade hon haft nytta av förut.

Fast den här gången var olik de andra. Man kunde till och med säga att hon aldrig stått inför någonting liknande. Visst hade hon försökt se kritiskt på sin egen plan, men det fanns egentligen inget

vettigt sätt att ta reda på hur allt skulle bli. I hennes huvud spann flera olika scenarier, och hon var bara trygg med ett av dem. Allt måste fram nu.

En grå katt korsade vägen framför henne och fick henne att hoppa till. Bella tvingade sig att ta några djupa andetag. Hon drog upp axlarna när hon kände vinden mot kinderna. Luften var sval och frisk. Nätterna skulle förbli kyliga tills havet hade värmts upp.

Bella hade inte brytt sig om vädret förrän hon blev tillsammans med en konstnär. En som oupphörligen pratade om ljus och mörker och hur detta påverkade olika bilder. Hon älskade att höra honom beskriva sitt hantverk. I efterhand kändes det så märkligt att hon inte genast förstått att han var den självklara människan för henne. Hon hade faktiskt till och med räknat bort honom, tänkt att de inte passade ihop.

Så fel hon haft.

Bella ledde tyst ut cykeln från uppfarten, och kastade en blick över axeln på huset hon nyss smugit ut ur. Detta var hennes sista vår hemma. Sedan skulle hon börja plugga. Förmodligen i Göteborg, eller någon annanstans. Det viktiga var att hon inte hamnade för långt från kärleken. Ännu hade hon inte sagt ett ljud till mamma. Hon skulle få höra om allt senare.

Cykeln vinglade till när hon tog första tramptaget.

En gång hade hon haft en kropp som fungerade som andras, och då hade cykeln aldrig vinglat. Men nu var det annorlunda, och så skulle det förbli.

Bella tittade som hastigast på klockan.

Den närmade sig midnatt.

I Kungshamn var stillheten total. Inga bilar var i rörelse, och heller inga människor. En främling skulle kunna frestas att tro att det hade hänt något allvarligt, att kriget kommit till byn och tvingat dem alla på flykt. Men för någon som Bella som var uppvuxen på orten, var upplevelsen en annan.

Det var så här det såg ut när ett väldigt litet samhälle vilade.

Bella trampade snabbare.

Själv var hon inte i vila, och det var inte heller de hon skulle träffa.

De hade varit helt överens om att inte föra någon diskussion över chatt eller ens telefon, utan att ses istället. Bella mindes exakt vad hon hade sagt under den korta stund de stämt av allting praktiskt:

Jag kan inte leva så här längre. Som i ett vakuum. Särskilt inte nu.

Ingen av de andra hade betalat ett högre pris för det som hänt än hon. Ingen. Alltså måste de lyssna på henne nu.

Bella höll hårt om styrets handtag.

Benen jobbade för att ta henne uppför gatan som stegrade sig i en backe. Sedan rullade hon nerför, hela vägen mot havet.

Äntligen skulle hon bryta tystnaden.

15 MAJ

”Blod”

Schweiz

Vad hade hänt i den schweiziska huvudstaden Bern 1962? Garanterat en förfärlig massa grejer, men för August Strindberg var en enda sak av intresse: Vad var det som hade lockat hans pappa och farfar att resa dit just det året?

För en utomstående kunde frågan säkert te sig märklig, vuxna pappor och farfäder fick väl resa till vilket land de ville, men för August var frågan viktig. Faktiskt så viktig att han numer betraktade Bern som en portal till en del av hans förflutna som han inte fått ta del av.

Frågan var bara hur han skulle kunna komma vidare.

Kanske måste vi ge upp, tänkte August. Kanske kommer jag aldrig att få veta vad de gjorde här.

Han och bästa vännen Henrik satt under en parasoll mitt i Bern och drack en sval eftermiddagsöl. Uteserveringen låg på en väg med ett av stadens charmigaste gatunamn: Kramgasse. Åtminstone var namnet charmigt om man valde att läsa det på svenska. Både August och Henrik kunde behöva en kram. Dessutom låg ölbaren bara ett stenkast från ett hus där Albert Einsteins bott under några år, och det tyckte Henrik borgade för att de gjort ett gott val.

Det var tyst vid bordet. Inte för att de blivit ovänner, utan för att de behövde ladda om. De var bara timmar från hemresan och något slags beslut måste fattas. De hade rest till Schweiz med ett mycket tydligt uppdrag, och hur man än såg på saken, hade de inte varit särskilt framgångsrika. Rent konkret jagade de en familjehemlighet, och lika konkret hade de misslyckats.

Familjehemligheten hade smugit sig in i Augusts liv när det förgångna dök upp utanför hans dörr förra sensommaren och knackade på. Bokstavligt talat. Det var hans ex Helene som kom, och med sig hade hon en hälsning från de döda: Ett fotoalbum med bilder från en resa till Schweiz som Augusts pappa och farfar verkade ha gjort 1962, mer än tio år innan August föddes. Och, fastklistrat i albumet, ett kuvert som hans pappa stoppat ner en nyckel i och skrivit ”Mays hus” på.

August hade aldrig hört talas om någon May.

Han hade heller aldrig hört sina föräldrar prata om att de skulle ha besökt Schweiz.

Faktiskt förstod han ingenting av det som Helene haft med sig.

Och han hade aldrig i sitt liv kunnat föreställa sig vad som skulle hända när han började undersöka bakgrunden till bilderna och den omsorgsfullt arkiverade nyckeln. Att hans frågvishet skulle ta honom hela vägen till ett regnigt Schweiz och en uteservering på en gata som hette Kram.

Parasollen som de tryckt ihop sig under skyddade mot ovädret. Det var regn utan vind, och en sådan väderlek var mycket lättare att hantera än de galna oväder som stundtals drog in över Bohuslän. Dessutom var luften i Bern så varm att man kände för att både äta och dricka utomhus. Det var så August mindes vädret i Schweiz (som mildt även när det regnade) från andra resor han gjort till landet, men då hade han varit där som kapitalförvaltare. En annan tid, ett annat liv.

Ett mycket mindre härligt liv, påminde sig August om.

Det kändes viktigt att komma ihåg, för resan hade alltså inte blivit som de hoppats. August kunde inte hjälpa att han var besviken. Det var Henrik också, men framför allt var han arg. Det var så han brukade reagera när han blev frustrerad, och den här gången var inget undantag. De hade känt varandra sedan de var små, och skillnaderna i temperament hade alltid varit stora.

– Du är för naiv och romantisk för ditt eget bästa, hade Henrik sagt när August flyttade till västkusten. Det är som om du går

onykter genom livet och fattar det ena orimliga beslutet efter det andra.

Men där hade han fel.

Det hade varit Augusts bestämda (nyktra) övertygelse att Stockholmslivet höll på att göra honom olycklig och att han måste flytta. Och han hade varit hundra procent nykter när han konstaterade att det fanns hemligheter i hans förflutna, och att nyckeln till dessa kanske fanns i Schweiz hos en viss advokat vid namn Ismael Thelin.

August hade bara mött advokaten en enda gång, och det var i samband med föräldrarnas bouppteckning för tre år sedan. Vid det tillfället hade August inte känt till att albumet och nyckelkuvertet existerade, och hade inte trott att han och advokaten någonsin skulle ha med varandra att göra igen.

Om Ismael Thelin fick bestämma skulle det inte heller bli så. Det hade han gjort väldigt klart.

”Du ber mig att avslöja familjehemligheter som jag svurit på att aldrig någonsin yppa ett ord om”, hade han skrivit till August efter att han hört av sig och frågat om han visste något om resan som dokumenterats i albumet.

Fram till den stunden hade August faktiskt inte känt till att någon hemlighet existerat, men efter att han tagit emot advokatens meddelande, fanns ingen återvändo.

Han bara måste få ta del av hemligheten.

Måste.

Ismaels tystnad var därför svår att smälta. Han syntes på några av bilderna i albumet och hade uppenbarligen varit med på resan. Han och en fjärde person: en ung kvinna som August inte kände igen.

Jag skiter i vad du lovade mina föräldrar – de finns ju inte längre, hade han tänkt.

I Augusts värld var hans familj inte en sådan som hade en massa hemligheter. I viss utsträckning handlade detta om att hans familj var mycket liten. Några syskon hade han inte, och även hans far- och morföräldrar var borta. Kvar fanns August och ettåriga

dottern Sofia, hans kärlek Maria och vännen Henrik. Det fanns inga ankare bakåt – alla levande krafter i hans närmaste flock handlade om här och nu.

Så kanske var det därför han inte kunde lämna det förflutna i fred.

Frågan var bara hur de skulle gå till väga. Innan de lämnade Sverige hade de försökt nå Ismael på telefon och mejl, men han hade bara svarat med ett kort meddelande i vilket han hänvisade till sitt förra mejl. Han ville inte ses. Inte nu och inte senare.

Vilket de förstås inte kunde acceptera och därför hade åkt ändå. De hade haft en adress till Ismaels kontor i Bern, men när de kom dit var lokalen tömd och till salu. Någon boendeadress fick de inte tag på. Dessutom hade de inte lyckats identifiera mer än knappt hälften av alla de platser som förevisats på olika bilder i albumet, vilket i sig gett noll och ingenting. Byggnader som en gång inhyst olika myndigheter, hade idag blivit bostadshus eller bara utrymts. Av den historia som gömde sig bland bilderna i albumet fanns ingenting kvar att se.

Vilket inte hindrade August från att konstatera att det fanns mycket annat att tycka om i Bern. Jakten på både Ismael och de byggnader som fotograferats, hade varvats med lyxbetonade restaurangbesök. Flammkuchen på Volkshaus och rösti på Kornhauskeller. Maria hade önskat sig choklad och August hade besökt fem olika chokladbutiker innan han till sist handlade på Läderach, hans eget favoritmärke bland schweizisk choklad.

– Varför gick du till så många olika ställen om du hela tiden visste vad du ville ha? hade Henrik morrat.

– Jag tänkte att det tillkommit någon ännu bättre sedan jag var i Schweiz sist, hade August svarat.

Men det hade det inte. Överhuvudtaget andades Schweiz oföränderlighet. Ingen av dem hade varit mer än enstaka gånger i Bern, men visst kände båda igen sig. En av Europas äldsta städer, och dessutom enormt välbevarad. Henrik insisterade på att de skulle bo på Bellevue Palace, och han fick som han ville.

De hade fått rum med utsikt över bergen och floden Aare som skar genom staden. Vackert att se på, men knappast en utsikt som de unnat mer än enstaka minuter. I lätt duggregn hade de vandrat de trivsamma gatorna upp och ner, passerat genom den kulturmärkta gamla stan, och av och till kastat sig in i en taxi för att Henrik ”fått upp ett spår”. Men de kom inte vidare. Om Bern visste något om Augusts familjehemlighet, var hon synnerligen snål med att dela med sig av sina kunskaper.

– Jag har sagt det förut och nu säger jag det igen, sa Henrik med stram röst. Den där jävla advokaten ska inte tro att han kommer undan.

August lade det ena långa benet över det andra och lutade sig tillbaka i den hårda trästolen.

– Vet du, sa han till Henrik. Nu har vi varit här i tre dagar och jag tror att vi får inse faktum. Vi kommer inte att hitta honom.

Det sved att säga orden högt, det gick inte att förneka.

– Vi har faktiskt en chans kvar, sa Henrik.

Han ställde ifrån sig ölglasets med en smäll. August såg på sin vän, och konstaterade samtidigt att det hade slutat regna. Han kunde inte låta bli att le åt Henriks laddade uppsyn. Det hade varit hans idé att de skulle resa till Schweiz, och uppenbarligen tålde han inte ett misslyckande.

– Vilken chans då? sa August.

– Vi kan åka hem till honom, sa Henrik och såg på sin mobil.

– Hem? sa August. Vi vet ju inte var han bor.

Henrik vinkade med telefonen.

– Nu gör vi det, sa han. Jag har dragit i lite trådar och fått loss en adress. Jag fick den bekräftad alldeles nyss. Och jag vill att vi åker dit. Som ett sista ryck.

August spärrade upp ögonen och kände hjärtat slå en volt.

Fått loss en adress.

Så väldigt typiskt Henrik.

– Hur fan lyckades du med det? frågade August.

– Vill du verkligen veta? sa Henrik.

August var nära att brista i skratt.

– Nej, sa han och log.

Utflykten till Schweiz hade blivit mytisk redan på idéstadiet. Det var flera år sedan han och Henrik reste någonstans på tu man hand, och bara det gjorde resan till ett äventyr.

– Jag tycker vi drar på en gång, sa Henrik. Så inte den där advokaten hinner försvinna igen.

– Vi kanske får tag på hans fru istället då, sa August.

– Det tror jag inte, sa Henrik torrt. För det har jag också kollat upp. Hans och hustrun Margits skilsmässa gick igenom för någon månad sedan. Men det har jag säkert glömt att nämna?

August skrattade. Resan hade blivit så viktig för Henrik. Nästan viktigare än den var för August.

Han kände halsen tjockna.

De skulle ha rest till Schweiz redan under hösten, men då hade livet brakat samman. August kunde nästan inte tänka på de vidriga månaderna. Allt hade fått stå tillbaka, allt hade ställts på ända. Varken Maria eller August hade känt för att gifta sig i det undantagstillstånd de kastats in i.

– Vi väntar, hade Maria sagt. Vi väntar.

Hon hade inte förmått sätta ord på vad de skulle vänta på, och det hade heller inte behövts. De ville inte gifta sig förrän ordningen var återställd, förrän de visste med säkerhet att allt var okej. Att Henrik skulle överleva sjukdomen han diagnosticerats med. Testikelcancer. En variant som det fanns goda möjligheter att bota, men som ändå skrämde vettet ur August, och självklart ännu mer ur Henrik.

Den märkligaste av tider hade förflutit mellan då och nu.

Aldrig hade August varit så rastlös. Maria hade börjat plugga kriminologi på halvfart och distans i Göteborg efter nyår, men August hade behövt något mer konkret att fokusera på. Något kreativt och lustfyllt.

Och det var så det kom sig att han hade låtit bygga om övervåningen av sin fastighet i Kungshamn till ett pensionat. På bot-

tenplan fanns, som tidigare, second hand-butiken, men en trappa upp var skillnaden dramatisk. Fem fina rum väntade på att bebos av gäster. Den första skulle faktiskt komma redan under kvällen. August kände en nästan barnslig iver över att få höra vad gästen tyckte om hans nya plats på jorden. Han hade investerat en otrolig massa tid i att göra rummen mysiga och trivsamma, och han hoppades och trodde att det skulle märkas.

Skapandet av ett pensionat hade på många sätt varit en mental livboj som August klamrat sig fast vid. Månad hade lagts till månad innan Henrik var på andra sidan sin behandling, och nu var de äntligen i Schweiz, och enligt Henrik hade de till sist lyckats få veta var Ismael Thelin höll hus.

– Du har rätt, sa August bestämt. Vi drar hem till Ismael direkt. Henriks ansikte klövs av ett brett leende.

Molnen gled isär. En glipa av sol träffade Kramgasse och parasollen. August reste sig raskt och kisade mot solen.

Kanske skulle han nu få veta vad som fanns dolt i det förgångna.